

ἔχουνε γλυκομασήσει ὅλα οἱ γίδες Καρδαμ. Τὰ γλυκομασήσανε ὅλα ὅσα βρήκανε μέσ' ἔς τὸ τσῆπο μου Ξεχώρ. Γλυκομασοῦσε σὰ δὲ χοῖρο αὐτόθ. || Ἄσμ.

Τὸ μόσκο κάνω καφαλιτὶ καὶ τὴ γανέλα γιόμα, τὴ ζάχαρη γλυκομασῶ καὶ σὲ φιλω ἔς τὸ στόμα (καφαλιτὶ = κολατσιό) Κρήτ.

Κι ἂ' δὲ δοῦ πηαῖναν ἄθρωπο νὰ δὲ γλυκομασήση, σταλιά νερό δὲν ἦφινε τὴ χώρα νὰ ποτίση Πεδιάδ. β) Μασῶ κάτι κατὰ τρόπον ἥπιον, μ α λ α κ ὀ ν Εὐβ. (Βρύσ.): Ἄσμ.

Τὰ σίδερα γλυκομασῶ, τὰ τζάμια καταπίνω, τὴ φούρκα βάνω ἔς τὸ λαιμό, μ' ἀλήθεια δ' σ' ἀφίνω.

γλυκομάτης ὁ, Κεφαλλ.—Σ. Σκίπ., Ἀπέθαν., 54. Σ. Δάφν., Ν. Ἑστ. 21 (1937), 443—Λεξ. Γαζ. γλυκοματῆς Σαμοθρ. λυκόματος Κεφαλλ.—Λεξ. Πρω. Δημητρ. Θηλ. γλυκόματη Ι. Πολέμ., Ἐξωτ., 31 Γ. Δροσί., Ἑστ. 21 (1886), 63.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὁ ς καὶ τοῦ οὐσ. μ α τ ι.

1) Ὁ ἔχων οἶονεῖ γλυκεῖς ὀφθαλμούς, εὐχάριστον, ἥπιον βλέμμα ἐνθ' ἄν.: Ὁ Ἡλίας τοῦ παπᾶ ἦτανε γλυκομάτης κ' ἤξερε νὰ τὰ λέη ὁμορφα τὰ λόγια του Σ. Δάφν., ἐνθ' ἄν. || Ποιήμ.

Χίλια φλουριά σου δίνω γὼν γιὰ νὰ τὴν ἀγοράσω, γιὰτ' εἶν' ἡ νιὰ γλυκόματη κι ὅ,τι νὰ πῆς ἀχρήζει Γ. Δροσί., ἐνθ' ἄν.

Μὲ τῆς στροφῆς τὸ χεῖμαρρο | σὰ γλυκομάτα πῆδηξεν ἡ γνώμη καὶ σάλεψαν καὶ φτερουγίσανε | σὰν τὰ πουλλιά οἱ νόμοι Σ. Σκίπ., ἐνθ' ἄν.

Ἐρχετ' ἡ πρώτη, ἡ γλυκόματη, | τὴν ἔρμη κλίνη ἀντικρύζει στρέφει γλυκὰ τὰ ματάκια της | καὶ τὸν θεωρεῖ καὶ δακρύζει Ι. Πολέμ., ἐνθ' ἄν. 2) Ὁ ἔχων ἡδονικοὺς ὀφθαλμούς, φιλήδονον ἔκφρασιν Λεξ. Πρω. 3) Εἰρωνικῶς, ὁ ἔχων ἄγριον βλέμμα Σαμοθρ.

γλυκοματιάζω Κουφονήσ.—Α. Πάλλ., Ταμπουρ. καὶ κόπαν., 65 — Λεξ. Πρω. Δημητρ. γλυκομαθχιάζω Μῆλ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ἄ καὶ τοῦ ρ. μ α τ ι ἄ ζ ω.

Προσβλέπω τινὰ μὲ γλυκὺ, φιλόφρον, συμπαθὲς βλέμμα: Ποιήμ.

Ἀχ, νιὰ μὲ τόσο νάζι, | τήρα τὸ χάρο ποὺ περνᾷ καὶ σὲ γλυκοματιάζει

Α. Πάλλ., ἐνθ' ἄν. β) Προσβλέπω τινὰ ἐρωτικῶς, τρυφερῶς Κουφονήσ. Μῆλ. — Λεξ. Δημητρ.: Ὅλο γλυκοματιάζονε οἱ δυὸ τους Κουφονήσ. Τώρα κι ἀδιμιλεῖ καὶ τσι κοπελιές γλυκομαθχιάζει Μῆλ. Ἡ μαύρη τζη ἡ μοῖρα τὴν ἄβωξε καὶ τὸν ἐγλυκομάθχιασε (ἄβωξε = παρώθησε) αὐτόθ. Νὰ συμμαζώξης τὴ θυγατέρα σου, γιὰτὶ γλυκομαθχιάζει τὰ κοπελιαράκια (=τοὺς ἐφήβους) αὐτόθ.

γλυκοματίζω Μεγίστ. Μύκ. Νάζ. (Ἀπύρανθ.) Σύμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ἄ καὶ τοῦ ρ. μ α τ ι ζ ω.

1) Προσβλέπω τινὰ μετὰ γλυκύτητος Μεγίστ. Συνών. γ λ υ κ ο μ α τ ι ἄ ζ ω 1α. 2) Προσβλέπω τινὰ ἐρωτικῶς Μύκ. Νάζ. (Ἀπύρανθ.) Σύμ.: Φαίνεται μου πὼς γλυκοματίζονε τοῦτοι Ἀπύρανθ. Ὅλη μέρα γλυκοματίζεις πάλι σήμερα αὐτόθ. Καλὸ γοπέλι ναι, μόνον γλυκοματίσε του αὐτόθ. Ἐμένα, Θιλιππῆ, λέει το τὸ καραμάνι μου καὶ νὰ σκοτώσω ἀκόμη

ἄμ-μα τσακ-κώσω καένα νὰ γλυκομ-ματίτζη τὴ γυναῖκα μου (ἔμένα Φιλιππῆ τὸ λέει ἡ ἀποφασιστικότης μου καὶ νὰ σκοτώσω ἀκόμη κανένα, ὅταν τὸν πιάσω ἐπ' αὐτοφῶρῳ νὰ ρίχνη ἐρωτικὲς ματιές στὴ γυναῖκα μου) Σύμ. Συνών. γ λ υ κ ο μ α τ ι ἄ ζ ω 1β.

γλυκοματοῦσα ἡ, ἐπιθ. Θηλ. Νίσυρ. Πελοπν.—Γ. Ψυχάρ., Τὰ δυὸ ἀδέρφ., 18 — Ἀθηνᾶ 37 (1925), 194.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ο μ ἄ τ η ς.

Ἡ ἔχουσα οἶονεῖ γλυκεῖς, ἥτοι συμπαθεῖς ὀφθαλμούς ἐνθ' ἄν.: Μιὰ γυναικίτσα κοντή, ξανθή, γεμόσαρκη, γλυκοματοῦσα καὶ κόκκινη, ποὺ περνοῦσε γιὰ ὁμορφη Γ. Ψυχάρ., ἐνθ' ἄν. || Ἄσμ.

Πόσο πουλᾷς τὴν ὁμορφη καὶ τὴ γλυκοματοῦσα; Νίσυρ.

Δὲν εἶδανε τὰ μάτια μου τέτοια γλυκοματοῦσα, τέτοια ζαχαρομίλητη καὶ γαϊτανοφροδοῦσα Πελοπν.

γλυκόμαυρος ἐπιθ. ἐνιαχ. Οὐδ. γλυκόμαυρου Μαιεδ. (Βογασ. Βόιον)

Ἐκ τῶν ἐπιθ. γ λ υ κ ὁ ς καὶ μ α ῦ ρ ο ς.

Ποικιλία σταφυλῆς χρώματος μέλανος καὶ γλυκεῖας γεύσεως ἐνθ' ἄν.: Σταφύλια γλυκόμαυρα Βογασ.

γλυκομεθῶ Φ. Πανᾶ, Λυρικ., 98 Μ. Μαλακάς. εἰς Ἀνθολ. Η. Ἀποστολ., 216 Κ. Μπατσ., Ἀλιευτ., 30 — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ἄ καὶ τοῦ ρ. μ ε θ ῶ.

Μεθύσκω καὶ μέσ. μεθύσκομαι οἶονεῖ μετὰ γλυκύτητος, ἡρεμίας Λεξ. Δημητρ.: Γλυκομεθοῦσε ἔς τὴν ταβέρνα μὲ τοὺς φίλους του. β) Μεταφ., προκαλῶ, ἐπιφέρω γλυκεῖαν μέθην, ἐπὶ εὐαρέστου θέας, σκέψεως ἢ ἀκούσματος ἐνθ' ἄν.: Τό νὰ τους τὸ μάτι τό ἔχουνε ὅλο παράπονο γυρισμένο πρὸς τὸ φεγγάρι, τοῦτο τὸ πλανερὸ ἄστρο, ποὺ γλυκομεθυσμένους τοὺς ἔσπρωξε ἔς τὸ χαμὸ Κ. Μπαστ., ἐνθ' ἄν. || Ποιήμ.

Καθὼς μὲ τὰ λεῖα ὄνειρα γλυκομεθαίει ὁ ψάλτης Φ. Πανᾶς, ἐνθ' ἄν.

Κ' ἡ ἄρπα μὲ τὸν ἦχο της | ποὺ σὲ γλυκομεθοῦσε, μὰ κρύφια σου χτυποῦσε | θανάτου μουσικῇ Μ. Μαλακάς, ἐνθ' ἄν.

γλυκομειδιῶ Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ἄ καὶ τοῦ ρ. μ ε ι δ ι ῶ.

Μειδιῶ ἡδέως, φιλοφρόνως.

γλυκομελάγχολος ἐπιθ. ἐνιαχ. Θηλ. γλυκομελάχολη Κ. Παρρ., Ἀπὸ τὴ ζωὴ τοῦ δειλ., 61.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ἄ καὶ τοῦ ρ. μ ε λ α γ χ ο λ ῶ, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ μ ε λ α χ ο λ ῶ.

Ὁ μετὰ γλυκύτητος μελαγχολικὸς ἐνθ' ἄν.: Τὸ γλωσσίδι της σὰν κάτι νὰ λέη, ὅταν ἀρχίζη νὰ σκορπᾷ ἔς τὸν ἄέρα τίς γλυκομελάχολες ἄγιες μελωδίες.

γλυκομελαχρινός ἐπιθ. Σ. Σκίπ., Ἀπέθαν., 40 γλυκομελάχρινος Πελοπν. (Βάλτ. Γαργαλ. κ.ά.) — Σ. Δάφν., Ν. Ἑστ. 18 (1935), 1047.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. γ λ υ κ ὁ ς καὶ μ ε λ α χ ρ ι ν ὁ ς.

Ὁ ἔχων ἀπαλόν, οἶονεῖ γλυκὺ μελαχρινὸν χρῶμα ἐνθ' ἄν.:

Ὁ γιὸς τῇ Τασῆς ἔναι γλυκομελάχρινος καὶ μαυροδέματος Πελοπν. (Γαργαλ.) Ψηλή, γλυκομελάχρινη, πὺν περπατῶντας κοίταζε ὅλο πέρα Σ. Δάφν., ἐνθ' ἄν. || Ποίημ.

Καὶ 'ς τὸ λοπύρι μέσα τὸ κορμόθροφο | γλυκομελαχρινές
μαννάδες
χαμογελῶντας νὰ κεντοῦν | μελλούμενες, τρανές Ἑλλάδες
Σ. Σκίπ., ἐνθ' ἄν.

γλυκομερώνω ἐνισχ. γλυκονιμρώνω Λέσβ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ὶ καὶ τοῦ ρ. μ ε ρ ὶ ὡ ν ω.
Ἐπιτυχάνω τὴν ἡμέρωσίν τινος μὲ τρόπον ἥπιον, οἶονε
γλυκύν: Ποίημ.

Ὡς ποὺ κ' ἰγὼ τὴν κόντιφα νὰ τὴ γλυκονιμρώσω,
τοῦ χέρι ποὺ τὰ μάτια τῆς γυρεῦαν νὰ τὴ δώσω.

γλυκομεσήμερο τό, Λεξ. Δημητρ. γλυκομεσημέρι Μ.
Μαλακάς., Τραγ. 5,8.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὶ καὶ τοῦ οὐς. μ ε σ η μ ῆ ρ ι.
Ἡ οἶονε γλυκεῖα, ἡ ἄνευ ὑπερβολικοῦ καύσωνος ἢ ψύ-
χους μεσημβρία ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.

Λούζει μὲ φῶς ἀπόκοσμο | τὸ γλυκομεσημέρι
Μ. Μαλακάς., ἐνθ' ἄν.

γλυκόμετρο τό, ἐνισχ. γλυκόμτρον Θράκ. (Μυριόφ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὶ καὶ τοῦ οὐς. μ ῆ τ ρ ο.
Γ λ ε υ κ ὶ μ ε τ ρ ο, τὸ ὅπ. βλ.

γλυκομέτωπος ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὶ καὶ τοῦ οὐς. μ ῆ τ ω π ο.
Ὁ ἔχων ἀπαλῶς, εὐαρέστως, οἶονε ἡδέως καμπυλούμε-
νον μέτωπον: Γλυκομέτωπη γυναῖκα.

γλυκομηλιά ἡ, σύνθηθ. γλυκομ'λιά Μακεδ. (Βόιον) Σκῦρ.
γλυκονιμλιά Θεσσ. (Κακοπλεύρ. Κρυόβρ.) Μακεδ. (Δεσκάτ.
Χαλκιδ. κ.ά.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Φθιώτ.) γλυκονιμπ'λιά Μα-
κεδ. (Καστορ.) γλυκονιμ'λιά Ἡπ. (Ἀγναντ. Πραμαντ.)
Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.) γλυκονιμ'λεῖα Θεσσ. (Μαυρέλ.
Φωτειν.) Μακεδ. (Γήλοφ. Δασοχώρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὶ καὶ τοῦ οὐς. μ η λ ι ᾶ.
Ποικιλία ὀψικάρπου μηλέας ἐνθ' ἄν.: Ἡ γλυκονιμ'λιά
μ' μαράθ'κι ἀπ' τ'ν παγουριά Ἡπ. (Πραμαντ.) Ἡ Θύμνιος
ἔχ' τὴ γλυκονιμ'λεῖα 'ς τοῦ μπαξέ τ' Μακεδ. (Γήλοφ.) ||
Παροιμ.

Χαθῆκαν οἱ γλυκομηλιές | καὶ μείναν οἱ βρωμολυγιές
(ὅτι προκόπτουν ἀντὶ τῶν ἀξίων οἱ ἀνάξιοι) Πελοπν. (Μάν.)
Ρόδ. || Ἄσμ.

Ποιὸς ἥλιος ὠραιότατος σοῦ ὅσωσε τὴν ἀσπράδα
τσαὶ ποιὰ μηλιά γλυκομηλιά τὴ ροδοκοκκινάδα;
Κύθηρ. κ.ά.

Θὰ γίνω γῆς νὰ μὲ πατᾶς, γεφύρι νὰ διαβαίνης,
θὰ γίνω μιὰ γλυκομηλιά, νὰ κάθεται 'ς τὸν ἡσκιό
Πελοπν. (Ἀχούρ.)

Φέρνει λιθάρια ριζιμιά, δέντρα ξερριζωμένα,
φέρνει καὶ μιὰ γλυκομηλιά τὰ μῆλα φορτωμένη
Πελοπν. (Γορτυν. Καλάβρυτ. Σουδεν. κ.ά.)

Ποιὸς εἶδε ψάρι 'ς τὸ βουνὸ καὶ πέστροφα 'ς τοὺς κάμπους,
ποιὸς εἶδε καὶ γλυκομηλιά 'ς τὸν ἄμμο φνιτρωμένη;
Θεσσ. (Καρδίτσ.)

Ἐπκιάκασιν τῆς ἑθάψασιν τοὺς δαγὸς τοὺς 'ς ἓναν μνημῆαν
τῆς ἑβλάστησεν γλυκομηλιά, πεῦκος τῆς αὶ τῆς παρίσιν
Κύπρ.

Σὰν κυπαρίσσι νὰ σταθῆς, σὰν προῖνος νὰ ριζώσης
καὶ σὰ μηλιά γλυκομηλιά ν' ἀνθίσης, νὰ καρπίσης
Κρήτ. (Νεάπ.)

Τσαὶ σὰ μηλιά γλυκομηλιά ν' ἀνθίσης, νὰ καρπίσης,
νὰ κάμης τοὺς ἐννιά ὑγιῶνς τσαὶ τὴν πανώρια κόρη
Πελοπν. (Κάμπος Λακων.)

Ποῦ διᾶης, μηλιά γλυκομηλιά, π' ἄφησες τὸν ἀνθό σου,
π' ἄφησες τὰ παιδάκια σου καὶ τὸ βλογητικό σου;
(ἐκ μοιρολ.) Πελοπν. (Λακων.)

Μιὰ γλυκονιμλιά εἶχα 'ς τὴ βόρτα μου,
ἄπλουσα νὰ πάρου τοῦ γλυκόμηλου

Μακεδ. (Χαλκιδ.)

Καὶ βῆτε καὶ μοιράζετε τ' ἀβελοπέρ'βολά σας
κι ὅπου μηλιά γλυκομηλιά 'ς τὴ βάδα τὴ δική σου
κι ὅπου μηλιά ξινομηλιά 'ς τὴ βάδα τ' ἀδερφοῦ σου
Κρήτ. (Ἀρχάν.)

Μάννα μου, τὴ γλυκομηλιά καλὰ νὰ τὴν ποτίξης,
τὸ βράδυ βράδυ μὲ νερό καὶ τὸ πρωὶ μὲ δάκρυ
Ἡπ. (Κόνιτς.) || Ποίημ.

Ἦ τὸν κῆπο του γλυκομηλιά|τὰ μεταξένια σου μαλλιά,
γλυκόμηλα γεμάτη, | νὰ τὰ ἔλνα κομμάτι
Ι. Πολέμ., Ἐξωπ., 77.

γλυκομηλίτσα ἡ, πολλαχ.

Ἐκ τοῦ οὐς. γ λ υ κ ο μ η λ ι ᾶ καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ.
-ί τ σ α.

Μικρὰ γ λ υ κ ο μ η λ ι ᾶ ἐνθ' ἄν.: Εἶδες πόσο μεγάλωσε
αὐτὴ ἡ γλυκομηλίτσα; Πελοπν. (Κυνουρ.) || Ἄσμ.

Τὸ μῆλον ὅσο κρέμεται εἰς τὴ γλυκομηλίτσα,
ψήγεται γῆ μαραίνεται γῆ τὰ πουλλὰ τὸ τρώσι
γῆ πέφτει σ' ἀβελότραφο κι ὁ κυνηγὸς τὸ βρίσκει
Δ. Κρήτ.

Βάνει καὶ τὰ μικρὰ παιδιὰ γιὰ τίς γλυκομηλίτσες
(νοεῖται ὁ Χάρος ἐκ μοιρολ.) Ζάκ. Ἡπ. β) Μεταφ. ἐπὶ θυ-
γατρὸς, ἡ προσφιλὴς Κρήτ. Ν.Πολίτ., Ἐκλογ., σ. 201,15 —
Λεξ. Δημητρ.

Ὑγιῶνς ἐννιά ν' ἀξιοθῆς καὶ μιὰ γλυκομηλίτσα
Κρήτ. — Ν. Πολίτ., ἐνθ' ἄν.

γλυκόμηλο τό, γλυκόμηλον Πόντ. (Ἰμερ. Τραπ. Χαλδ.
κ.ά.) γλυκόμηλο σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Ἰμερ.) γλυκόμηλου Μακεδ.
(Χαλκιδ. κ.ά.) γλυκόμ'λου Μακεδ. (Βόιον) γλυκόμ'λου
Θεσσ. (Ἀρματολικ. Βαθύρρ. Μαυρέλ. Φωτειν. κ.ά.) Μακεδ.
(Γήλοφ. Δασοχώρ. Δεσκάτ. κ.ά.) γλυκόδ'λου Μακεδ. (Βόιον)
Στερελλ. (Εὐρυταν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὶ καὶ τοῦ οὐς. μ η λ ο. Ὁ τύπ.
γ λ υ κ ὶ μ η λ ο ν καὶ εἰς Σομ.

Ὁ καρπὸς τῆς γ λ υ κ ο μ η λ ι ᾶς, τὸ ὅπ. βλ., συνηθ.
καὶ Πόντ. (Ἰμερ. Ὁφ. Χαλδ. κ.ά.): Ἐφάγαμε γλυκόμηλα
Ὁφ. Τὸ μῆλον τ' ἐδῶκες με, γλυκόμηλον ἐν Χαλδ. || Ἄνιγμ.
Τέσσερα στατὰ 'ς τὴ γῆ, τέσσερα γλυκόμηλα κι ὁ βάντακας
(βάντακας = μεγάλον δέμα· ἡ ἀγελάς) Στερελλ. || Ἄσμ.

Μιὰ γλυκονιμλιά εἶχα 'ς τὴ βόρτα μου,
ἄπλουσα νὰ πάρου τοῦ γλυκόμηλου
κ' ἐπισ' ἓνας κλώνους κι μὴ βάρισι

Μακεδ. (Χαλκιδ.)

